

92
Α Κ Ο Λ Ο Υ Θ Ι Α

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

Τ Ο Υ

Θ Α Υ Μ Α Τ Ο Υ Ρ Γ Ο Υ .

Υαλλομένη τῇ Δεκάτῃ τοῦ Φεβρουαρίου Μηνός.

ΣΥΝΤΕΘΕΙΣΑ ΠΑΡΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙΟΥ.

Νῦν τύποις ἐκδοθεῖσα, καὶ μετ' ἐπιμελείας
ὅτι πλείστης διορθωθεῖσα.

ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ.

ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΑΥΚΗ.

1854.

p. 38/15

Ο ΑΓΙΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ.

ΜΗΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΥ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ.

Εν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ μετὰ τὸν προοιμιακὸν Ψαλμόν.
Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν
Στιχηρά προσόμοια γ'. δευτεροῦντες τὸ α'.

Ποίημα Γεωργίου Τραπεζουντίου. Ἦχος Α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν οὐρανίων τὰ κάλλη ποθήσας ἐνδοξε, καὶ τῷ Χριστῷ συνεῖναι, μετ' ἁγίων Ἀγγέλων, παντοίας ταῖς βασιάνους ὑπέστης στερόνως, καὶ τυράννων ὠμότητά, καὶ μαρτυρήσας γενναίως, ὑπὲρ Χριστοῦ, συνευφραίνῃ τοῖς μαρτύρων χοροῖς.

Μαρμαρυγαῖς ἀκηράτοις καταστραπτόμενος, τοῦ νοητοῦ Ἡλίου, ὃ Χαράλαμπες μάκαρ, ολόφωτος ἐδείχθης μάρτυς Χριστοῦ, Ἱερεὺς τ' ἐννομώτατος· διὸ Χριστῷ συνυπάρχων ἐν οὐρανοῖς, ὑπὲρ κόσμου παντὸς πρέσβευε.

Τῶν ἀβλοφόρων χορείαις συναυλιζόμενος, ἐν οὐρανοῖς τρισμάκαρ, πάρεστώς τε τῇ Θεῃ, Τριάδι τῇ ἀνάρχῃ μνήμην ποιῶν, τῶν τελούντων τὴν μνήμην σου, καὶ τὴν πανσέβαστον Κόραν σου εὐλαβῶς, προσκυνούντων μετὰ πίστεως.

Η Ἐκκλησία σήμερον πανηγυρίζει μυστικῶς, νέαν στολήν ἐνδυσαμένη, ὡς πορφύραν, καὶ βύσσον, τὸ αἷμα τοῦ ἀθλοφόρου Χαράλαμπους· τοῦτον γὰρ ἐν εὐσεβείᾳ ἐκθρεψαμένη, θυσίαν ἁμῶμον δεκτὴν καὶ εὐάρεστον Χριστῷ προσήγαγε· διὸ ὁ νικητὴν τοῦτον τῶν παρανόμων, ἀναδείξας Χριστέ ὁ Θεός, καὶ στεφανώσας, καὶ δοξάσας, καὶ ἡμῖν κατὰπεμψον, ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις, τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος Β'.

Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Σύμπασα ἡ Ἑλλάς, ἐνθίων νῦν ἀγαλλου, κατέχουσα ἐν κόλποις, τὴν σεβάσμιον Κόραν, τὴν τοῦ Ἱερομάρτυρος, Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεός ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ.

Ω δαύματος φρικτοῦ, ὦ τεραστίου ξένου· ὅσα γὰρ τῶν μαρτύρων, ἰάσεις ἐκτελοῦσι, καὶ θαύματα παραδόξα. Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Στίφη νῦν τῶν πιστῶν, καὶ τῆς Ἑλλάδος παῖδες, ἀσπασασθε προθύμως, τοῦ θείου Χαράλαμπους, τὴν Κόραν τὴν σεβάσμιον.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πάγχρυσε κιβωτέ, καὶ στάμνε μαγναδόχε, Μαρία Θεοτόκε, τὸν σὸν υἱὸν δυσώπει, τοῦ σώσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος Δ'.

Ως στῦλος ἀκλόνητος τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, καὶ λύχνος αἰφώτος τῆς οἰκουμένης σοφὴ, ἐδείχθης Χαράλαμπες· ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ διὰ τοῦ μαρτυρίου, ἔλυσας καὶ Εἰδῶλων τὴν σκοτόμανιν μάκαρ· διὸ ἐν παρρησίᾳ Χριστῷ πρέσβευε, σωθῆναι ἡμᾶς.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Τὸ, Μακάριος ἀνὴρ. Τὸ α'. Ἀντίφωνον, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ἡ. καὶ ψάλλομεν Στίχ. προσόμοια.

Ἦχος Πλ. Β'. Ὅλην ἀποθήμενοι.

Ο ἅλος ἐκ νεότητος, ἀνατεθεὶς τῷ Δεσπότη, τοῦτον ἐπεπόθησας, καὶ αὐτοῦ τοῖς ἵχνεσιν ἡκολούθησας, καθαρθεὶς πάσης δέ, τῶν παθῶν κηλίδος, θείαν χάριν κατεπλούτησας, τελεῖν ἰάματα, καὶ θαυματουργεῖν τὰ παραδόξα· καὶ μάρτυς ἐχηματίσας, πάσαις προσβολαῖς τῶν κολάσεων, ἀκλόνητος μέινας, δυνάμει τοῦ τυθέντος ἐν Σταυρῷ· ὃν ἐκτενῶς καθικέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Η τοῖς προσηλούμενον, σοῦ τὸ σωτήριον σῶμα, τὸ καρτερικώτατον, ἀθλητὰ Χαράλαμπες, καὶ ἀήνητον, τὴν ψυχὴν ἄτρεπτον, καὶ τὸν νοῦν ἄσυλον, διετήρεις συντριβόμενος· θείος γὰρ ἔρως σε, ἐνδοθιν πλουσίως ἀνέφλεγε, καὶ φέρειν τῶν κολάσεων, ἅπασαν ἰδέαν ἠρέμιζε, μάρτυς ἀθλοφόρε, Χριστοῦ τῶν παθημάτων κοινωνε, ἐν παρρησίᾳ ἐκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Χ αράν τὴν ὑπέρλαμπρον, καὶ τὴν ὑπέρτιμον δόξαν, ἀθλήσας κεκλήρωσαι, καὶ τὴν αἰωνίζουσαν ἀγαλλίασιν, Ἱερεῦ Ὅσιε, ἀθλητὰ τίμιε, Στρατιῶτα γενναιότατε, ὁ τὰ στρατεύματα, καὶ τὰς παρατάξεις τοῦ δράκοντος, αἱμάτων σου τοῖς ρεύμασιν, ἄρδην κατακλύσας τῇ χάριτι, καὶ θείᾳ ἐντεύξει νεκροὺς ἐξαναστήσας ἀληθῶς, καὶ παρρησίᾳ δεόμενος ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἔτερα προσόμοια. Ἦχος Δ'. Ἐδωκας σημειώσιν.

Ε δωκας τὸ σῶμά σου πρὸς τὰς βασάνους Ἀοίδιμε, τὴν ψυχὴν δέ ἐτήρησας, ἁμῶμον ἀκίβδηλον, πάσης ἀμαρτίας, καὶ τῆς δυσσεβείας, τῶν παρανόμων αἰκιστῶν, καὶ ἀνυψώσας τὸν νοῦν μετάρσιον, πανόλβιε Χαράλαμπες, πρὸς τὸν Δεσπότην καὶ πλάστην σου, κατοικεῖν κατηξίωσαι, εἰς παστάδα οὐράνιον.

Εἰδωκας τοῖς δούλοις σου, τὸν σὸν Σεράποντα Κύριε, ΧΑΡΑΛΑΜΠΗ τὸν ἐνδοξον, ἴασιν ἀλάσθητον, νόσων πολυτρόπων, καὶ παραμυθίαν, τῶν συμφορῶν καὶ λυπηρῶν, καὶ καταιρέτην τῆς πλάνης μέγιστον· διό σου τὴν φιλόανθρωπον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, πολυεὐσπλαγχνε Κύριε, καὶ σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Χάριν ἦνπερ εἴληφας, παρὰ Θεοῦ ὑπὲρ ἐννοίαν, ἀνιολοφόρε Χαράλαμπε, χάρις τῶν ἰάσεων, πᾶσι παρεμφαίει, καὶ τῶν θαυμασίων, ἡ ἀναρίθμητος πληθύς, τὰς δωρεάς σου κηρύττει Ἁγιε· ὥς ὅντως ὑπὲρ λόγον τε, καὶ νοῦν ἀπειλήφας ἐνδοξε, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τῶν μαρτύρων ἀγλαΐσμα.

Δόξα. Ἦχος Δ'.

Εἴδυσας τῷ Θεῷ θυσίαν αἰνέσεως, ἱεουργῶν τῷ Δεσπότῃ, καὶ κτίστη σου, ὡς Ἱερεὺς ἐννομώτατος· οὗ καὶ τοῦ πάθους γέγονας μιμητὴς θεόφρον Χαράλαμπε· σεαυτὸν γὰρ θυσίαν εὐπρόσδεκτον προσήγαγες, τῷ διὰ σέ θυσίαν ἑαυτὸν τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ προσαγαγόντι, διό συναγάλλῃ αὐτῷ εἰς οὐρανίους σκηνώσεις, ἐν Ἐκκλησίᾳ τῶν πρωτοτόκων· ὧ καὶ πρεσβεύεις ἀδιαλείπτως, ἵνα ῥυσθῶμεν ὀργῆς καὶ θλίψεως, οἱ τιμῶντές σε τὴν πανέορτον μνήμην, καὶ πόθῳ ζέοντι προσκυνοῦντες τὴν σὴν Κάραν, τὴν ἀπειρα θαύματα βρύουσαν, καὶ λοιμῶδη νόσον ἐκ ποδῶν ποιουμένην, σωτηρίαν καὶ ἴασιν ἡμῖν βραβεύουσαν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο' διὰ σέ θεοπάτωρ, Προφῆτης Δαβὶδ.

Εἰσοδος, τὸ, Φῶς ἱλαρὸν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἐξ ἡμῶν συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν· τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστά ποιήσει ἡμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιοσύνη

τώσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ· γίνεσθί μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γινώτε καὶ πιστεύσητέ μοι, καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι· ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμέ οὐκ ἔσται, ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σωζων· ἐγὼ ἀνήγγειλα, καὶ ἔσωσα, ὠνειδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός· ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό· οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀψηται αὐτῶν βράσανος· ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθῆναι, καὶ ἐλογίσθη ἀνάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων εἶναι κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀναισθήσια πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεός ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινῶσιν ἐξ ἡμῶν, καὶ κρατήσῃσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας· οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτὸν συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Οἰσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφία Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. Κεφ. Ε'. 16.

Δικαιοὶ εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ· διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διαῖδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπεῖ αὐτῶν· λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περι-

θήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας· πορεύονται εὖστοχοι βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν αἰλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι· ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλείουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέφει θρόνους δυναστῶν· αἰκούσατε οὖν βασιλεῖς, καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περᾶτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κρίσις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Καὶ γίνεται ἡ συνήθης ἐκτενής.

Εἰς τὴν Λιτὴν ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος Α'.

Εὐφραίνεσθε ἐν Κυρίῳ πόλεις τῆς Ἑλλάδος, καὶ σιγήσατε ἀγαλλόμεναι, τὴν Κάραν τοῦ μεγαλομάρτυρος ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ἐν κόλποις κατέχουσαι, ὡς θησαυρὸν βασιυτάλαντον καὶ ἀνεξάλειπτον· μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ὁσημέραι ἀπαρϋόμενοι ἐξ αὐτῆς τὰ τῶν ἰάσεων ρεῖθρα· τῆς πανώλους λοιμικῆς ἀπαλλαττόμεθα νόσου, εὐχαριστοῦντες Θεῷ, τῷ κηδεμόνι καὶ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τὸν θείον ἀγῶνα καλῶς ἀγωνισάμενος μάρτυς Χαράλαμπε, τῆς οὐρανῶν βασιλείας οἰκῆτωρ γέγονας, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τοῦ κόσμου παναοίδιμε· τὸ δὲ καρτερικώτατόν σου σῶμα, ἐν τῇ γῇ κατέλιπες, ἵαμα σωτήριον τοῖς αὐτῷ προσιοῦσι, καὶ ἀπτομένοις μετὰ πόθου· τὴν δὲ πάντιμόν σου Κάραν, ἡ Ἑλλάς ἐκτήσατο πλοῦτον ἀδάπανον, καὶ θησαυρὸν πολύτιμον· δι' ἧς τῶν ὄντως ἐφετῶν τυγχάνει, καὶ τῶν ἐναντίων ἐκλυτροῦται, ἐπισκιάσει τῆς ἐν σοὶ θείας χάριτος.

Ὁ αὐτός.

Πίστει καὶ πόθῳ ἀναφλεχθεὶς τῷ πρὸς τὸν Δεσπότην σου ζέοντι, καὶ τῷ μαρτυρίῳ τῷ ὑπὲρ Χριστοῦ, ὡς περ κλίμακι χρησάμενος· ἀνῆλθες πρὸς οὐρανίους λειμένας, καὶ κειῖθεν τῇ θείῳ δόξῃ σοι χάριτι, ἐποπτεύεις τοὺς τελοῦντας τὴν σεβάσμιον μνήμην σου, καὶ τοὺς σούς γεραίροντας ἀγῶνας, καὶ τὴν σὴν πάντιμον Κάραν κατασπαζομένους, μάρτυς ΧΑΡΑΛΑΜΠΕΣ.

Ὁ αὐτός.

Τὰ τοῦ πονηροῦ ἠκονημένα βέλη, ἀπήμβλυνας Ἅγιε, τῶν σῶν ἀθλῶν ἀντιτυπία, καὶ κατήσχυνας ὅφιν τὸν ἀρχέκακον, καὶ τὸ τούτου ὄργανον Σεβῆρον τὸν ἀσεβέστατον· ἀκλινεῖ γὰρ διανοία τῇ πέτρᾳ ἐρηρυσμένος τῆς πίστεως, ἀδιάσειστος ἔμεινας· διὸ αἱ ἀντιφάσεις τῆς ἀσεβείας, οὐ κατίσχυσαν περιτρέφει τὴν στερρόράν σου εὐσεβειαν· ἀνθ' ὧν ἐν οὐρανοῖς συγχορεύεις Ἀγγέλοις, καὶ πρεσβεύεις ἀδιαλείπτως, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τιμώντων ἐν ἄσμασι, τὴν πανσεβάσμιον Κάραν σου.

Ὁ αὐτός.

Μεγαλομάρτυς ἀθλητὰ τοῦ Χριστοῦ Χαράλαμπε γενναϊότατε, σὺ ῥωμαλαίῳ φρονήματι, τὸν ὄντως Θεὸν μεγαλοφώνως ἐν σταδίῳ ἐκήρυξας, τῶν παρόντων καταφρονήσας ὡς προσκαιρῶν· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς ἐπαγαλλόμενος σὺν τοῖς χοροῖς τῶν Ἀγγέλων, ἀπαύστως τὸν Χριστὸν, ὃν υἱὸν Θεοῦ παρρησίᾳ ὡμολόγησας, ἰκέτευε εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ τὴν πανώλεθρον λοιμικὴν νόσον ἐξ ἀνθρώπων ποιῆσαι, ἐκ κινδύνων λυτροῦμενον ἡμᾶς παντοίων αἰεί, τοὺς ἐν πίστει, καὶ πόθῳ ἀσπαζομένους τὴν σεβάσμιον Κάραν σου, καὶ τὴν ἀγίαν σου μνήμην ἐορτάζοντας.

Ὁ αὐτός.

Ρωμαλαϊότητι φρενῶν ὠχυρωμένος Θεσπέσιε, τὰς βασάνους τῶν ἀθλῶν εἰς οὐδὲν ἐλογίσω, ἀλλ' ἀνδρείως ὤρμησας πρὸς τὰ σκάμματα· τῷ δὲ θείῳ Πνεύματι λαμπρυνθεὶς τὴν δάνοιαν, βασιλέα παρανομώτατον ἤλεγξας,

καὶ τοὺς τιμωρουμένους σε ποιναῖς καὶ υπέβαλες, καὶ τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν ἐκράτυνας· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς τὰ γέ-
ρα τῶν σῶν πόνων κομισάμενος, ἀπαύστως δοξολογεῖς τὴν
ἀγίαν Τριάδα, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ
τιμώντων τὴν σεβάσμιον Κάραν σου.

Δόξα. Ἦχος Πλ. Α'.

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες εὐωχῆσθωμεν ἐν τῇ πανσέ-
μῳ πανηγύρει τοῦ ἀθλοφόρου, καὶ πνευματικῶς πα-
νηγυρίσωμεν. Σήμερον γὰρ συγκαλεῖται ἡμᾶς ἡ πανσεβά-
σμιος πανηγυρίς ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ τοῦ Ἱερομάρτυρος, τράπε-
ζαν ἡμῖν παρατιθεμένη τὰς ἀριστείας τῶν παλαισμάτων
αὐτοῦ, καὶ τὴν πανεύφημον αὐτοῦ κεφαλὴν, ἰάματα ὡς νό-
ματα βλύζουσιν, πᾶσι τοῖς πιστῶς αὐτῇ προσιοῦσι, καὶ
ἀρυομένοις ἐξ αὐτῆς ἴασιν ψυχῶν τε καὶ σωμάτων· καὶ
δεινῶν ἀπαλλαγὴν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ δυσωποῦμεν ὡς Θεοῦ μητέρα, εὐλογημένη.

Καὶ αἱ συνήθεις εὐχαί. Εἰς τὸν Στίχ. Στιχ. προσόμοια.

Ἦχος Α'. Πανεύφημοι μάρτυρες ὑμᾶς.

Πανεύφημε μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἀθλητὰ Χαράλαμπε,
σὺ τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυξας, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον, μέ-
σον τοῦ σταδίου· διὸ καὶ ἠγωνίσαι, κατὰ τῶν ἀντιπάλων
ῥωννύμενος, σθένει τοῦ Πνεύματος, καὶ τὸν στέφανον ἀπεί-
ληφας· ὅθεν πάντες τὴν Κάραν σου σέβομεν.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Αβρύνεται σήμερον Ἑλλάς, πᾶσα ἡ χριστιάνυμος. Κά-
ραν τὴν σὴν γὰρ ἐκτίσας, ὡς κρήνην βρύουσιν, ἰα-
μάτων ῥεῖθρα, καὶ πλοῦτον ἀδάπανον, καὶ χάριν κενουμέ-
νην μηδέποτε, νόσους τ' ἐλαύνουσιν, λοιμικὴν τε τὴν πο-
λύφθορον, ἐξ ἀνθρώπων τῶν μακαριζόντων σε.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ.

Νεκρὸν ἀναστήσας δι' εὐχῆς, ἀσεβεῖς κατέπτηξας· ἐξ
ῶν καὶ πλείστους προσήγαγες, Χριστῷ πανόλβιε,
καὶ τὸν δαιμονῶντα εὐθὺς ἰασάμενος, Γαλήνην βασιλίδαν

ἀνείλκυσας, τῆς πλάνης δαίμονος, καὶ Χριστῷ ταύτην προ-
σήγαγες, ἐστεμμένην ὡς παρθενομάρτυρα.

Δόξα. Ἦχος Δ'.

Τὸν νοερὸν ἀδάμαντα, τῆς ὑπομονῆς ἀδελφοί, τὸν γεν-
ναιοτάτον ἀθλητὴν, τὸν δυσὶ στέμμασι κατεστεμμέ-
νον, Ἱερωσύνης, καὶ ἀθλησεως, παρὰ τῆς δεξιᾶς τοῦ παν-
τάνκτος Θεοῦ, Χαράλαμπε τὸν ἐν μάρτυσι μέγιστον εὐ-
φημήσωμεν· οὗτος γὰρ τὸν ἀλάστορα καταπαλαίσας, τρό-
παιον μέγα κατὰ τῆς πλάνης ἀνεστήσατο, καὶ νῦν ἐν οὐ-
ρανοῖς τὸν Θεὸν ἐξατεῖται ἄφεςιν ἁμαρτιῶν ἡμῖν παρα-
σχεῖν, καὶ παντοίων νόσων ἀπαλλαγὴν, τοῖς θερμῶς προ-
στρέχουσιν αὐτῷ, καὶ τὴν ἀγίαν αὐτοῦ Κάραν εὐλαβῶς
ἀσπαζομένοις, καὶ τὴν ἐτήσιον αὐτοῦ μνήμην μετὰ πόθου
τελοῦσι, καὶ αἰτουμένοις δι' αὐτοῦ τῷ Θεῷ ἰλασμόν καὶ τὸ
μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰς παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος Δ'.

Ως στύλος ἀκλόνητος τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, καὶ
λύχνος αἰείφωτος τῆς οἰκουμένης σοφέ, ἐδείχθης
ΧΑΡΑΛΑΜΠΕΣ· ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ διὰ τοῦ μαρτυρίου,
ἔλυσας καὶ εἰδώλων, τὴν σκοτόμαιναν μάκαρ· διὸ ἐν
παρρησίᾳ Χριστῷ πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Εἴτα γίνεται ἡ συνήθης, εὐλόγησις τῶν ἄρτων, καὶ μετα-
λαμβάνομεν ἐξ αὐτῶν πάντες οἱ ἀδελφοί εἰς ἁγιασμόν
ψυχῆς, καὶ σώματος.

Εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, τὸ, Θεὸς Κύριος.

Τὸ Τροπάριον. Ὡς στύλος ἀκλόνητος.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

Ἡ Στιχολογίαν μετὰ τὴν Α'. Στιχολογίαν Καθίσματα.

Ἦχος Γ'. Θείας πίστεως.

Εργοῖς ἔλαμψας τῆς εὐσεβείας πλάνην ἔσβεσας κακο-
δοξίας, ὡς τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης Χαράλαμπε,
καὶ παρανόμων τὰς φάλαγγας ἥσυχνας, τροπαιοφόρος

παμμόικαρ γενόμενος. Μάρτυς ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν
 ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Θαῦμα μέγιστον πῶς ἐν ἀγκάλοις, σὺ ἐδάστασας Παρ-
 θενομήτορ, τὸν ἐν δρακὶ αὐτοῦ τὰ πάντα συνέχον-
 τα, καὶ ἐκ μαζῶν σου ἐξέθρεψας γάλακτι, τὸν τροφοδότην
 καὶ πλάστην τῆς φύσεως. Κόρη πάναγγε, αὐτὸν ἐκτενῶς
 ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τὴν Β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα. Ἦχος Δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Ως φωστήρ ἀνέτειλας ἐκ τῆς ἑώας, καὶ πιστοὺς ἐφώτι-
 σας, ταῖς τῶν θιαυμάτων σου βολαῖς, Ἱερομάρτυς
 Χαράλαμπε· ὅθεν τιμῶμεν τὰ θεία σου λείψανα.

Ἔτερον. Ὅμοιον.

Γερὸν τὸ Πνεῦμά σε Ἱερομάρτυς, ἱερῶς ἀνέδειξε, τὸ ἱερὸν
 θῦμα σοφὲ, προσενεχθὲν ἱερώτατε, τῷ θείῳ λόγῳ, ὡς
 θειῶς δεδόξασαι.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Μωϋσῆς ἑώρακε πυρφόρον βάτον, σὲ τὸ πῦρ βαστάσα-
 σαν, τὸ τὰς ψυχὰς φωταγωγοῦν, καὶ μὴ φλεχθεῖσαν
 πανάμωμε, δρόσου δὲ μᾶλλον πλησθεῖσαν τῆς χάριτος.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμ. Ἦχος Γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τὴν καθαρότητα μάρτυς τοῦ βίου σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμ-
 προν τοῦ μαρτυρίου σου, καταπλαγεῖσα ἡ Ἑλλάς,
 βοᾷ σοι εὐφραينوμένη· σήμερον τιμῶμέν σου κεφαλὴν τὴν
 σεβάσιμον, θραῦσον τὰ φρυγάγματα τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν
 Ἀγίε, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν κινδύνων, καὶ νοσημάτων
 τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τὴν ἀπειρόγαμον θεογεννήτριαν, τὴν τὸν ἀχώρητον γα-
 στρί χωρήσασαν, καὶ τὸν τροφέα τοῦ παντὸς τῷ
 γάλακτι θρεψαμένην, μόνην ἐξισχύσασαν, τῆς κατάρας
 λυτρώσασθαι, γένος τὸ ἀνθρώπινον, τὴν πανάχραντον Δέ-
 σποιναν, ὑμνήσωμεν συμφώνως βοῶντες, χαῖρε ἡ κεχαρι-
 τωμένη.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.

Προκείμενον, Ἦχος Δ'.

Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει.

Στίχ. Πευτευμένος ἐν οἴκῳ Κυρίου.

Τό, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· προσέχετε ἀπὸ
 τῶν ἀνθρώπων· ἐπιβαλοῦσι.

Εἶτα τὸν Ν'. Υαλμόν. Δόξα. Ταῖς τοῦ ἀθιλοφόρου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος Πλ. Β'.

Φάλαγγα θειοστεφῇ φωτοφανοῦς μάρτυρος, ὑπὲρ Χρι-
 στοῦ τυθεῖσαν προθύμως, τὸν ἀγιόλεκτον συνασπι-
 σμόν τοῦ Ἱερομάρτυρος ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ, φιλομάρτυρες δεῦ-
 τε τιμῶμεν, καὶ τὴν πανίερρον μνήμην αὐτοῦ πνευματι-
 κῶς τελέσαντες, πρὸς αὐτὸν βοήσωμεν· τῆς λοιμικῆς ἀπει-
 λῆς τὸν εὐσεβόφρονα λαόν σου ἐλευθέρωσον, καὶ λύτρωσον
 ἡμᾶς πάσης περιστάσεως.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου, τὸ, Κύριε ἐλέησον, ιβ'.

Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς.

Εἶτα ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'.

Καὶ τοῦ Ἀγίου εἰς ἡ. Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀγίου.

Ὡδή Α'. Ἦχος Πλ. Β'. Ὡς ἐν ἡπύρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραήλ.

Χοροβατῶν εὐφροσύνης τὰ νοητὰ, οὐρανῶν σκηνώματα,
 καὶ λαμπόμενος φωτὶ, ἀνεσπέρῳ ῥῦσαι με παθῶν,
 ταῖς πρεσβείαις σου σοφὲ, ὅπως ὑμνήσω σε.

Η φωτοφόρος σου μνήμη ἡλιακὴς, ἀπαστράπτει χάρι-
 τας, καὶ φωτίζει τοὺς πιστῶς, ἐν αὐτῇ τιμῶντάς σε
 χαρᾶς, λαμπροτάτης ἀληθῶς ταύτης ἐπώνυμε.

Ταῖς τῶν αἱμάτων ῥανίσι τὴν ἀλμυρὰν, ἀπιεῖς θάλασ-
 σαν, κατακλύσας ποταμὸς, εὐσεβείας γέγονας Χριστῷ,
 καταρδεύων ἀληθῶς τὴν Ἐκκλησίαν αἰεὶ. Θεοτοκίον.

Αμαρτιῶν καταιγίδες, καὶ λογισμῶν, ἐναντία κύματα,
 καὶ παθῶν ἐπαγωγαί, ἐπ' ἐμέ διηλθούσαν τῇ σῇ,
 Θεοτόκε κραταιᾷ πρεσβείᾳ σῶσόν με.

Ἄλλος. Τους σους ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Τους σους ὑμνολόγους Θεοφόρε, πιστῶς συνελθόντας ἐν

ναῶ, τὴν Κάραν προσκυνῆσαι σε, τὴν θείαν καὶ σεβά-
σμιον, φρέρει καὶ διαφυλάττε, σκανδαλῶν τοῦ πολεμήτορος.

Μαρίαν τὴν ἄχραντον, καὶ Θεοτόκον ὑμνήσωμεν, τὸ ὅρος
τὸ ἅγιον, στάμνον τὴν πάγχρυσον, τὴν βαστάσασαν
τὸ φύσει θεῖον μάννα, τὸ τρέφον ἐκάστοτε πιστὸς τῇ χάριτι.

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.
Θεοτοκίον.

Μαρίαν τὴν ἄχραντον, καὶ Θεοτόκον ὑμνήσωμεν, τὸ ὅρος
τὸ ἅγιον, στάμνον τὴν πάγχρυσον, τὴν βαστάσασαν
τὸ φύσει θεῖον μάννα, τὸ τρέφον ἐκάστοτε πιστὸς τῇ χάριτι.

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ὡς ἐστὶν ὁ ἅγιος ὡς σύ.
Ὡς ἐστὶν ὁ ἅγιος ὡς σύ.

Ὡς ἐστὶν ὁ ἅγιος ὡς σύ.
Ὡς ἐστὶν ὁ ἅγιος ὡς σύ.

Ὡς ἐστὶν ὁ ἅγιος ὡς σύ.
Ὡς ἐστὶν ὁ ἅγιος ὡς σύ.

Ὡς ἐστὶν ὁ ἅγιος ὡς σύ.
Ὡς ἐστὶν ὁ ἅγιος ὡς σύ.

Ὡς ἐστὶν ὁ ἅγιος ὡς σύ.
Ὡς ἐστὶν ὁ ἅγιος ὡς σύ.

Ὡς ἐστὶν ὁ ἅγιος ὡς σύ.
Ὡς ἐστὶν ὁ ἅγιος ὡς σύ.

Νεκρὸν νεανίαν ἀναστήσας, δαιμόνων ὀφθεῖς τε ἐλατῆρ,
πλήθη βροτῶν ἐξέστησας, καὶ τῷ Χριστῷ προσήγαγες,
μαρτυρικῶς ἐν αἵματι, χειρῶν ἀρπάσας τοῦ δράκοντος.

Ἐὐτε ἡ πληθὺς τῶν χριστωνύμων, Κυρίου τὸν μάρτυρα
πιστῶς, αἰνέσωμεν καὶ στέψωμεν, αὐτοῦ τὴν Κάραν
ἄσμασι, πνευματικοῖς τὴν πάνσεπτον, πταισμάτων λύσιν
ὡς εὐρωμεν.

Θεοτοκίον.

Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν Θεὸν Λόγον, τὸν κόσμῳ ἀχώρητον
παντὶ, ἐν σῇ γαστρὶ χορήσασα, ἀγκάλαις σου ἐβά-
στασας, παρθενομητορ ἄχραντε, Χριστιανῶν καταφύγιον.
Καταβασία. Τους σους ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Κάθισμα. Ἦχος Γ'. Θεῖας πίστεως.

Στύλος ἄσειστος τῆς Ἐκκλησίας, λύχνος ἄσβεστος τῆς
οἰκουμένης, ἀνιλοφόρε ἀνεδείχθης ΧΑΡΑΛΑΜΠΕΣ, καὶ
ἀναλάμπας Ἡλίου φαιδρότερον, τὴν τῶν εἰδώλων ἐλαύνεις
σκοτόμαιναν. Μάρτυς ἐνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε,
δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἄλλον. Ἦχος Α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὰ στίφη τῶν πιστῶν, εὐσεβῶς συνελθόντα, τὸν μάρτυ-
ρα Χριστοῦ, Χαράλαμπε τὸν μέγαν, ἀξίως εὐφημήσω-
μεν, εὐσεβείας τὸν πρόμαχον, ἀδαμάντινον, καὶ δυσσεβῶν
καταβιβάτην, τὸν κηρύξαντα, Θεὸν τοῦ σύμπαντος κόσμου,
Χριστὸν τὸν θειάνθρωπον.

Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ σεπτὸν, τῇ Δεσπότη δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς,
πεπτωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πται-
σμάτων καὶ θλίψεων· σὺ γὰρ πέφυκας, ἀμαρτωλῶν σωτη-
ρία, καὶ βοήθεια, καὶ κραταῖα προστασία, καὶ σώζεις τοὺς
δούλους σου.

Ὡς ἐστὶν ὁ ἅγιος ὡς σύ.
Ὡς ἐστὶν ὁ ἅγιος ὡς σύ.

Ὡς ἐστὶν ὁ ἅγιος ὡς σύ.
Ὡς ἐστὶν ὁ ἅγιος ὡς σύ.

Εἰς ὕψος αἵροντες τὰς χεῖρας ἐνδοξε, οἱ τοῦ σκότους προστάται σοῦ τὰς πλευράς, ἔξεν τοῖς ὄνυξι, τὴν δι' αἰῶνος ἀληθῆ, προξενούντες σοι ἀπόλαυσιν.

Θεοτοκίον.

Γσχὺς, καὶ ὕμνησις, Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ ἐκ σοῦ ἀνατείλας ὑπερβολῇ, πᾶναγε χρηστάτητος, καὶ λυτρωσάμενος ἡμᾶς, τῆς ἀρχαίας παραβάσεως.

"Ἄλλος. Ὁ κατῆμενος ἐν δόξῃ.

Ο κατῆμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου θεότητος, ἀνεδέξατό σε ὥσπερ χρυσοπτέρυγα πελεῖαν, εἰς οὐρανίους σκηνώσεις ἀνιπτάμενον, ὡς ἀήττητον ἀθλητὴν καὶ περιδοξόν.

Αμπρυνόμενος τῷ φέγγει, τοῦ Θεοῦ μάρτυς ἐνδοξε, πρὸ βημάτων ἑσθης, τῶν παρανωμούντων ἀδείμαντος, καὶ τὸν Χριστὸν ἐλευθέρως ἀνεκήρυξας, Θεὸν τέλειον φύσιν βροτῶν ἐνδυσάμενον.

Μέγας ὄντως ἀνεδείχθη, θησαυρὸς καὶ πολὺκόλπος, ἡ τιμία Κάρα, σοῦ τοῦ ἀηττήτου Χαράλαμπε, πολυποικίλου τὰς νόσους, τὴν πανώλην τε, ἀπελαύνουσα, νόσον δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Τὴν πανάχραντον Μαρίαν, Θεοτόκον ὑμνήσωμεν, τὴν γεννησαμένην, τῆς δικαιοσύνης τὸν ἥλιον, τὴν ἐπουράνιον πύλην τὴν εἰσάγουσαν, τοὺς δοξάζοντας, ταύτην Θεοῦ εἰς βασιλεία.

Καταβασία. Ὁ κατῆμενος ἐν δόξῃ.

Ὁδὴ Ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθῇ.

Τὸ θεῖον πάθος τοῦ δι' ἡμᾶς πάθη ὑπομείναντος σερρῶς, μάρτυς Χριστοῦ μιμησάμενος, φέρεις τὰς ἐν ὄλῳ σώματι ἐνδοξε, τῶν ἡλίων προσηλώσεις καρτερικώτατα.

Τὴν ἀλογίαν τῶν διωκτῶν, λόγος ὁ συνάναρχος Πατρί, ἐπανορθούμενος πάνσοφε, λόγον τοῖς ἀλόγοις σαφῶς ἐν τίθησι, λυθῆναι τῶν δεσμῶν σε διαγορεύουσι.

Τοῖς ὀβελίσκοις περωνηθεῖς, ἔτρωσας καρδίαν τοῦ δεινοῦ, τῶν γηγενῶν πολεμήτορος, λόγχῃ τῆς ἀνδρείας καὶ καρτερίας σου, θιρόφρον ἀνιλοφόρε ἀξιόγαστε.

Θεοτοκίον.

Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθῇ, τὴν ἐσκοτισμένην μου ψυχὴν, ταῖς ἡδοναῖς φωταγωγήσον, καὶ πρὸς σωτηρίας τρίβον ὁδήγησον, ἡ μόνη τὸν σωτῆρα Χριστὸν κηύσασα.

"Ἄλλος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Εξίστανται σύμπαντες, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου· σοῦ γὰρ πανσεβάσμιος ἡ Κάρα, νόσους ἐλαύνει, διώκει δαίμονας, καὶ πᾶσι προστρέχουσι πιστοῖς, ἵασιν χαρίζεται, καὶ κακῶν ἀπολύτρωσιν.

Σωμάτων νοσήματα, καὶ τῶν ψυχῶν ΧΑΡΑΛΑΜΠΕΣ, παύονται τῆς θείας κεφαλῆς σου, προσκυνουμένης καὶ τιμωμένης σεπτῶς. Χριστὸς γὰρ δεδώρηται ἡμῖν, ταύτην ἰατῆριον, καὶ δεινῶν ἀμυντήριον.

Εξέστησαν δαίμονες, καὶ Ἕλληνες οἱ ἄθιοι, βλέποντες τὰς χεῖρας κεκομμένας, καὶ κρεμαμένας τοῦ σώματος σου δεινῶς, Δουκὸς τοῦ παντόλμου ὑβριστοῦ· σὺ δ' ὡς χριστομίμητος, τοῦτον αὖθις ὑγίαινας.

Θεοτοκίον.

Ο λόγος πανάμωμε, Θεοῦ ὁ ἐνυπόστατος, ὥσπερ ὑετὸς ἐπὶ τὸν πόκον, ἐν τῇ γαστρὶ σου κατῆλθεν ἄχραντε, καὶ πᾶσαν τὴν φύσιν τῶν βροτῶν, ἔσωσε τῷ καύσῳ, ξηρανθεῖσαν τοῦ πτώματος.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὁδὴ Σ'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Αμπτήρ ἐχημάτισας, τῷ τῶν ἄνιλων σου φωτὶ, φωταγωγῶν τὰ πέρατα· ὁμολογεῖς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τυράννου ἐνώπιον, ἀνιλοφόρε Κυρίου ἀξιόγαστε.

Ενθίου, πυρούμενος, ἀγαπήσεως πυρὶ, τῷ δροσισμῷ τῆς πίστεως, τῶν δυσσεβούντων ἐσβεσας τὴν πυράν, Χριστοῦ τὰ θαυμάσια, τοῖς ἀπίστοις δεικνύων ἀξιόγαστε.

Ζῶης ἐφιέμενος, ἀθανάτου, τῆς σαρκὸς, Χαράλαμπες ἐνέκρωσας, ταῖς ἐμπαθεῖς κινήσεις, καὶ προσευχῇ, νεκροὺς ἐξανέστησας, ἀνυμνῶν τὸν ἐν πᾶσί σε δοξάσαντα.

Παθὼν με κλονούμενον, ἐναντίαις προσβολαῖς, μήτερ θεῶν σερέωσον, ὡς ἀπαθείας τέξασα τὴν πηγὴν· πρὸς σέ γάρ κατέφυγον, τῶν ἀνθρώπων τὸ μέγα καταφύγιον.

Ἄλλος. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἐορτὴν τοῦ παμμάκαρος, δεῦτε τὴν πάντιμον, Κάραν αὐτῇ ἀσπασώμεθα, καὶ τῶν δεινῶν τὴν λύτρωσιν κομισώμεθα.

Πηγὴν ἰάσεων ἔχοντες, τὴν Κάραν τὴν σεπτὴν σου Χαράλαμπες, θερμῶς προστρέχομεν, ταύτῃ προσκύνῃσιν νέμοντες, καὶ τὸν Θεὸν ὑμνοῦντες τὸν σέ δοξάσαντα.

Μεγίστην χάριν ἀπέκληρας, θεόθεν ἀθλητὰ γενναϊότατε, μάρτυς Χαράλαμπες. Κάραν τὴν σὴν γάρ ὁ Κύριος, τῶν ἱματίων κρήνην σαφῶς εἰργάσατο. Θεοτοκίον.

Τὸ πῦρ ἐν σοὶ τῆς θεότητος, ἐσκλήνωσεν ἀγνὴ Θεοτύμφευτε, καὶ οὐ κατέφλεξε, τὴν σὴν νηδὺν παμμακάριστε, ἐδρόσισε δὲ μᾶλλον καὶ κατεφώτισε.

Καταβασία. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Κοντάκιον. Ἦχος Δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Θησαυρὸν πολύτιμον ἢ Ἐκκλησίαν, τὴν σὴν Κάραν κέκτηται, Ἱερομάρτυς ἀθλητὰ, τροπαιοφόρε ΧΑΡΑΛΑΜΠΕΣ· διὸ καὶ χαίρει τὸν κτίστην δοξάζουσα. Ὁ Οἶκος.

Τὸν στερεὸν ὀπλίτην, καὶ Χριστοῦ στρατιῶτην καὶ μέγαν ἐν μάρτυσι, Χαράλαμπη τὸν πανένδοξον, συνελθόντες εὐφημήσωμεν· ὑπὲρ Χριστοῦ γάρ, καὶ τῆς ἀληθείας λαμπρῶς ἠγωνίσαστο, καὶ τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν τρανῶς ἀνεκήρυξε, τὴν πλάνην τῶν εἰδῶλων κατήργησε, Βασιλέα παρανομώτατον ἠλεγξε, καὶ τὴν Κάραν ἐτμήθη, χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος· διὸ καὶ τὸν στέφανον εἴληφε παρὰ τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου, καὶ συμπολίτης Ἀγγέλων ἐγένετο· ὅθεν ἡ Ἐκκλησία τῶν Ὁρθοδόξων τούτου τὴν πάντιμον Κάραν κατασπαζομένη, καὶ εὐφημαῖς καταστέφουσα, καὶ πολλῶν δεινῶν, καὶ νόσων ἀπαλλαττομένη, χαίρει τὸν κτίστην δοξάζουσα.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥ.

Στίχ. Καταξιώθης Χαράλαμπες ἐν ξίφους,
Καὶ λαμπρότητος, καὶ χαρᾶς τῶν μαρτύρων.

Τῇ δεκάτῃ Χαράλαμπες γ' ἐτμήθης ἀπὸ λαιμόν.

Ο Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ὁ παμβασιλεὺς, μᾶς διδάσκει εἰς τὸ θεῖον αὐτοῦ καὶ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ἃν θέλωμεν νὰ ἀκολουθήσωμεν ὀπίσω του, νὰ ἀπαρνηθῶμεν τὸν ἑαυτὸν μας, καὶ νὰ σικώσωμεν τὸν Σταυρὸν μας ἐπάνω μας, καὶ τὸν ἀκολουθήσωμεν· τὸ ὁποῖον τὸ ἐκατέρωθον πολλοὶ θαυμάσιοι, καὶ ἀγιώτατοι ἄνθρωποι, καθὼς ἦσαν οἱ Ἀσκηταὶ καὶ ἐρημίται, οἱ ὁποῖοι ἀπηρενοῦντο τὸν κόσμον, καὶ τὰ ἐγκόσμια, τὴν εὐπείθειαν τοῦ σώματος, πλοῦτον, καὶ δόξαν εὐμάραντον, καὶ ἔφευγον εἰς τὰς ἐρημίας, καὶ εὐρίσκοντο πάντοτε εἰς τὴν προσταγὴν τοῦ Θεοῦ, εἰς προσευχὰς ἡμερινὰς τε, καὶ ὀλονυχτίους, καὶ ἄλλον σκοπὸν δὲν εἶχον, πᾶρεξ πῶς νὰ ἀρέσουν τὸν ποιητὴν καὶ πλάστην τοὺς Θεόν. Τοιοῦτοι ἐστάθησαν καὶ οἱ σοφώτατοι Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὁποῖοι ἕνα καὶ μόνον σκοπὸν εἶχον, πῶς νὰ ὠφελήσουν ψυχὰς ἀνθρώπων, πῶς νὰ τοὺς ἐπιστρέψουν εἰς τὰ ὀρθὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας, πῶς νὰ τοὺς στερεώσουν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον, καὶ δὲν ἐφρόντιζον μήτε διὰ τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ κορμίου, μήτε διὰ πλοῦτον, καὶ ἄλλα κτήματα· ἐξαιρέτως δὲ ἐστάθησαν τοιοῦτοι οἱ ἀγιώτατοι μάρτυρες, οἱ γενναῖοι στρατιῶται τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως Χριστοῦ, οἱ καλλίνικοι νικηταὶ τῆς πλάνης, καὶ τῆς ἀσεβείας, καὶ αὐτοῦ τοῦ κοσμοκράτορος

Διαβόλου· οἱ ὅποιοι, οὐ μόνον ἐκαταφρόνησα πλούτη, καὶ κτήματα, καὶ δόξας, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιόν τους κορμὶ ἐπαρᾶδωναν εἰς μυρίας τιμωρίας, καὶ βασάνους ἀνηκούστους, εἰς τόσον ὅπου καὶ αὐτὴν τὴν γλυκυτάτην ζωὴν τῆς ἐκαταφρόνησαν, καὶ ἐπρόκριναν τὸν θάνατον· αὐτοὶ οἱ μάρτυρες βεβαιότατα ἀπηρνήθησαν τὸν κόσμον, καὶ τὸν ἑαυτὸν τους· ἐπεὶ καὶ ὑστερήθησαν τὴν παροῦσαν πολυπόθητον ζωὴν, καὶ ἐσίκωσαν ἐπάνω τους τὸν Σταυρόν τῆς, καὶ ἐφύλαξαν βεβαίαν καὶ στερεὰν τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν, καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, στοχαζόμενοι ὀρθῶς, πῶς οὐκ εἶχον ὥδε μένουσαν πόλιν, καὶ διὰ τοῦτο ὀλοφύχως ἐπεζήτουν τὴν μέλλουσαν· τούτου χάριν καὶ ἐδοξάσθησαν ὑπὸ Θεοῦ, καὶ ἐτιμῆθησαν· καὶ οὐ μόνον ἀπολαμβάνουσι τὴν οὐράνιον βασιλείαν, καὶ χαίρουσιν αἰωνίως μετὰ τὸν Χριστόν, διὰ τὸν ὅποιον ἔχυσαν τὸ αἷμά τῆς, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης τιμῶνται, καὶ ἐορτάζονται, καὶ θέλουν δοξασθῆ εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα. Τοιοῦτος καλλίνικος καὶ γενναῖος στρατιώτης Χριστοῦ ἐστάθη καὶ ὁ σήμερον ἐορτάζόμενος, καὶ τιμώμενος· ὁ ἱερομάρτυς λέγω καὶ μεγαλομάρτυς ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ· ὁ ὅποιος ἦτον πρότερον Ἱερεὺς ἐννομώτατος εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Μαγνησίας· κατὰ δὲ τοὺς καιροὺς ἐκεῖνους ἐβασίλευεν εἰς τὴν Ῥώμην Σεβήρος ὁ δυσσεβὴς, καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν ἦτον ἓνας ἡγεμὼν ἀπηνής, καὶ ἀνήμερος, Λουκιανὸς ὀνομαζόμενος, ὃς τις ἐβασάνιζε πολλοὺς Χριστιανούς διὰ τὴν ἀρνηθῆναι τὴν εὐσέβειαν, καὶ τὴν προσκυνεῖν ἀναίσθητα εἰδῶλα· καὶ μαθὼν ὅτι ἐκεῖ εἰς τὴν πόλιν τῆς Μαγνησίας, ἦτον ἓνας ἱερεὺς Χαράλαμπης ὀνομαζόμενος, καὶ ὑβρίζε τοὺς Θεούς, διδάσκωντας τοὺς λαοὺς παρρησίᾳ τὴν πιστεύουν εἰς τὸν Χριστόν, ἐδυμῶθη, καὶ ἔστειλε στρατιώτας τὴν τοῦ τὸν φέρωσι· καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἠρώτησε, διὰ τί ἐκαταφρόνει τὰ εἰδῶλα, καὶ τὰ βασιλικά δόγματα; ὁ δὲ Ἅγιος ἀπεκρίνατο· ἐγὼ ὑπακούω εἰς τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως Χριστοῦ τὰ δίκαια, καὶ σωτήρια προστάγματα· ἀμὴν ὁ Σεβήρος γράφει μάταια καὶ ἀσύνητα

λόγια· ἐπεὶ δὴ προστάσσει νὰ προσκυνεῖτε διὰ Θεοῦ ἀναίσθητα καὶ ἄψυχα εἰδῶλα, καὶ παραδίδει ταῖς ψυχὰς σας εἰς θάνατον· ἀμὴν ὁ Δεσπότης μου Χριστὸς δίδει ζωὴν αἰώνιον, καὶ μακαριότητα εἰς τοὺς δούλους του· καὶ ὅπου ἐπικαλεσθῇ τὸ παντοδύναμον αὐτοῦ ὄνομα, φεύγουν οἱ δαίμονες ὅπου προσκυνεῖτε, ὡς ὑποχείριοι καὶ ἀνίσχυροι, καὶ πᾶσα ἀσθένεια ἀνίατος ἰατρεύεται. Λέγει τὸν ὁ Ἄρχων· ἄφες τὴν περισσολογίαν γέροντα, καὶ κάμε ὡς φρόνιμος τὸ σειμφέρον σου, προσκύνησον τοὺς Θεούς, πρὶν δοκιμάσῃς τὰ σκληρὰ καὶ πένδεια κολαστήρια. Καὶ ὁ Ἅγιος· εἰάν δὲν βασανισθῶμεν ἐδῶ πρόσκαιρα, δὲν κληρονομοῦμεν τὰ αἰώνια ἀγαθὰ εἰς τὸν Παραδείσον· τότε ταράχθιντες οἱ ἄρχοντες, ἔφερον τὰ δεινότερα κολαστήρια, λέγοντες· θύσον τοῖς θεοῖς, κακὴ κεφαλὴ. Καὶ ὁ Ἅγιος· μὴ γένοιτο νὰ γένω τόσον μωρὸς καὶ ἀνόητος, νὰ προσκυνήσω τῆς ἀναίσθητους δαίμονας ὅπου σέβεσθι, οἱ ὅποιοι καὶ αὐτοὶ φοβοῦνται τὴν δύναμιν τοῦ Σταυροῦ καὶ φεύγουσι· τότε ἐγύνωσαν αὐτόν, καὶ λαβόντες χειράγρας, κατεξέσχίζον ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ἕως τοὺς πόδας τὰς σάρκας του· ὁ δὲ Μακάριος ὑπομένων γενναίως αὐτὴν τὴν ἀνύποιστον βάσανον, καὶ εἰς ὅλον τὸ σῶμα δεινῶς σπαραττόμενος, ἔλεγεν· εὐχαριστῶ σας ἀδελφοί, ὅτι βασανίζοντές με τὸ σῶμα, προξενεῖτε τῆς ψυχῆς μου, εἰς τὸν μέλλοντα αἰῶνα αἰωνίαν μακαριότητα. Ταῦτα λέγοντος τοῦ ἁγίου, οἱ ὑπηρέται ἐθαύμαζον, καὶ ἔλεγον πρὸς τοὺς ἄρχοντας· τὴν ἀτιμίαν νομίζει τιμὴν οὗτος ὁ ἀνθρώπος, καὶ τὴν βάσανον ἀνεσιν· μήπως καὶ εἶναι αὐτὸς ὁ Χριστὸς, καὶ ἦλθε νὰ μᾶς δοκιμάσῃ, καὶ διὰ τοῦτο αἱ χειράγραι ἀποστομώνονται, καὶ δὲν ξεσχίζον πλέον τὰς σάρκας του; ταῦτα ἀκούσας ὁ Δουξ ἐδυμῶθη· καὶ ὑβρίζοντας τοὺς ὑπηρέτας, πῶς ἦσαν ἀμελεῖς καὶ ἀδύνατοι, ἄρπασε τὰς χειράγρας ἀπὸ τὰς χεῖράς του, καὶ ἄρχισε νὰ ξεσχίξῃ τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου μετὰ πολλὴν ὀργὴν ὁ θεόργιστος· ἀλλὰ παρενθὺς ἐφθασεν ἡ θεία δίκη τὸν ἀδίκον, καὶ ἐκόπησαν (ὡς τοῦ θανάτου) ἀπὸ τοὺς ἀγκῶνας αἱ χεῖρές τε,

καὶ ἐκρέμοντο εἰς τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος. Αὐτὸς δὲ ὁ δεῖ-
λαιος ἔπεσε κατὰ γῆς φωνάζοντας· βοήθει μοι ἡγεμῶν, ὅτι
μάγος εἶναι οὗτος ὁ ἄνθρωπος· πλησιάσας οὖν ὁ ἡγεμῶν,
καὶ ἰδὼν τὰς χεῖρας τοῦ Δουκὸς κρεμαμένας εἰς τὸ σῶμα
τοῦ μάρτυρος, τοῦ ἔπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον· καὶ εὐθὺς
ἐστράφη τὸ πρόσωπόν του εἰς τὸν τράχηλον, καὶ ἔμεινεν
ἐλεεινὸν θάμα· τότε ἡ πόλις ὅλη τῆς Μαγνησίας ἐφοβήθη-
σαν, καὶ ἐπαρακαλοῦσαν τὸν δίκαιον, λέγοντες· Ἀπόστρε-
ψον ἀφ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τοῦ Κυρίου ὅσι· οὕτω σε προστάσ-
σει ὁ Χριστὸς νὰ μὴ ἀποδίδῃς κακὸν ἀντὶ κακοῦ, ἀλλὰ νὰ
εὐεργετῇς τοὺς μισοῦντάς σε. Λέγει τοὺς ὁ Ἅγιος· ζῇ Κύριος
ὁ Θεὸς μου, δὲν εἶναι δόλος εἰς τὴν γλῶσσάν μου, ἀλλὰ ὁ
Κύριος ἐπαίδευσεν αὐτοὺς ὡς χείρονας, διὰ νὰ δώσῃ ἐσᾶς
ζωὴν αἰώνιον· τότε τὸ πλῆθος ὅλον ἐβόησε πρὸς Κύριον λέ-
γοντες· Μὴ μας ἀπολέσῃς Δέσποτα, ἀλλὰ συγχώρησόν μας
εἰς ὅσα ἐπταίσαμεν· καὶ οὕτω πολλοὶ ἐπίστευσαν· ὁ δὲ
Δουξ ἐδέετο τοῦ ἀγίου, λέγωντας· Ἀγγελε τοῦ Θεοῦ, καὶ
οὐράνιε ἄνθρωπε, βοήθησόν μοι τῷ τάλανι. Ἰδοὺ ἔχεις τὸ
βάρος τῶν χειρῶν μου ἐπάνω σου, καὶ ἐγὼ ὑπομένω τὸν
κόπον, καὶ βάσανον· λοιπὸν ἰάτρευσόν με, νὰ λυτρωθῶ ἀ-
πὸ τὰς ὀδύνas, καὶ σὺ ἀπὸ κόπον καὶ μέριμναν· καὶ εἰάν
λάβω τὴν ἴασιν, νὰ πιστεύσω εἰς τὸν Θεόν σου βέβαια. Ὁ
μὲν οὖν Ἅγιος ἤρξατο ταῦτα πρὸς Κύριον· εὐχαριστοῦμέν
σοι Δέσποτα ὁποῦ μᾶς φυλάττεις πάντοτε· ἐπίβλεψον εἰς
τὴν ταπείνωσιν τῶν πεπεδημένων, καὶ λύσον ἀπὸ τὰ δεσ-
μὰ εἰς δόξαν σου· τότε ἤλθε φωνὴ λέγουσα· Χαίροις ἀθλη-
τὰ ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ, Ἀγγέλων συνόμιλε, καὶ Ἀποστόλων ὁμό-
τροπε· ἐπήκουσα τὴν δέησίν σου, καὶ δίδω τοῖς ἀσθενέσι
τὴν ἴασιν· καὶ παρευθὺς ἰατρεύθησαν· καὶ πιστεύσας ὁ
Δουξ, ἐβαπτίσθη εἰς τὸ ὄνομα Πατρὸς, Υἱοῦ, καὶ ἀγίου
Πνεύματος· ὁ δὲ ἡγεμῶν ἔπαυσε τὸν διωγμὸν κατὰ τῶν
Χριστιανῶν, ἕως νὰ δώσῃ τοῦ Βασιλέως εἰδήσιν.

Τότε ἐσανάγοντο ὅλοι τῆς Μαγνησίας καὶ Ἀσίας πρὸς
τὸν Ἅγιον, καὶ ἐξομολογούμενοι τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν,

ἐβαπτίζοντο· πολλὰ δὲ θαύματα καὶ ἰάματα εἰς τοὺς ἀ-
σθενεῖς ἐτέλει κατ' ἐκάστην ὁ Ἅγιος· τυφλοὶ ἀνέβλεπον,
χωλοὶ καὶ κουτζοὶ ἐπεριπατοῦσαν, δαίμονες ἔφευγον, νε-
κροὶ ἀνεσταίνοντο, καὶ πᾶσα νόσος καὶ ἀσθενεία ἰατρεύε-
το· τὰ ὅποια βλέπων ὁ ἡγεμῶν, ἀπῆλθεν εἰς τὸν Βασιλέα,
καὶ τοῦ ἀνήγγειλε διὰ τὸν Ἅγιον ἅπαντα τὰ γενόμενα, ὡς
ἄνωθεν εἴπομεν· ὁ δὲ σοβαρὸς Σεβῆρος ταῦτα ἀκούσας,
ἐνθυμῶσθη, καὶ ἔλεγε· διατὶ ἀμελεῖτε θεοὶ αἰώνιοι, καὶ δὲν
ἐξολοθρεύετε ἀπὸ τὴν γῆν τοὺς ἀσεβεῖς ὁποῦ σᾶς ὑβρίζου-
σις καὶ εὐθὺς ἐστειλε στρατιώτας τριακοσίους, προστάσ-
σωντάς τους νὰ ἐμπήξουν καρφία εἰς ὅλην τὴν ράχιν τοῦ
μάρτυρος· ἔπειτα νὰ τὸν σύρουν ἀπὸ τὴν Μαγνησίαν ἕως
τὴν Ἀντιόχειαν· οἱ δὲ ἀπελθόντες ἐκάρφωσαν τοὺς ἥλους
μὲ πολλὴν ἀσπλαγχνίαν εἰς ὅλον τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος·
καὶ δέοντες τὸν ἀπὸ τὴν γενειάδα, τὸν ἐτράβιζον ἀνηλεῶς
οἱ ἄπανθρωποι, καὶ τὸν ἐκάθιζον ἐμπαικτικῶς ἐπάνω εἰς
ἓνα ἄλογον· ὅταν οὖν τὸν ἐπήγασι ἰ.ε. στάδια, ἐλάλησε
ταῦτα μεγαλοφώνως τὸ ἄλογον λέγον· Ὁ τρισκατάρτατοι
στρατιῶται ὑπηρέται τοῦ βασιλέως Διαβόλου, δὲν βλέπετε
πῶς εἶναι ὁ Θεὸς μὲ τοῦτον τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὸ Πνεῦμα
τὸ ἅγιον; λύσατέ τον σκληροτράχηλοι, νὰ λυθῇτε καὶ ἐσεῖς
ἀπὸ δεσμὰ ἀόρατα· τότε οἱ στρατιῶται φοβηθέντες, τὸν
ὑπήγαγιν μὲ ἄνεσιν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν διὰ νὰ μὴ παρέ-
βουν τὸ πρόσταγμα· ὁ δὲ Διάβολος ἐμετασχηματίσθη εἰς
εἶδος γέροντος, καὶ ἐφάνη εἰς τὸν Σεβῆρον, λέγωντας· Οὐαί
μοι βασιλεῦ, ἐγὼ εἶμαι ὁ Βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, καὶ ἤλθεν
εἰς τὴν πατρίδα μου ἓνας μάγος Χαραλάμπης καλούμενος,
καὶ μοῦ ἐπῆρεν ὅλους τοὺς στρατιώτας, καὶ ἤλθον νὰ σοῦ
τὸ εἰπῶ, νὰ φυλαχθῇς νὰ μὴ πάθῃς τὸ ὅμοιον· τότε ἔφε-
ρον καὶ τὸν Ἅγιον, καὶ προστάσσει νὰ τοῦ καρφώσουν σοῦ-
βλαν μεγάλην εἰς τὸ στῆθος, ἔπειτα νὰ φέρουν ξύλα καὶ
πῦρ νὰ τὸν καίουν, ἕως νὰ ξεψυχήσῃ· ἐκάρφωσάν του λοι-
πὸν τὴν σοῦβλαν, καὶ ὥραν πολλὴν τὸν ἐκατακαΐασιν,
ἀλλὰ ποσῶς δὲν ἐβλάφθη ὑπὸ τοῦ πυρὸς, ὅτι αὐτὸ μὲν

ἔσθυσεν, οἱ δορυφόροι ἐκούρασθησαν, ὁ δὲ Ἅγιος ἀνέσταλ-
 λε, καὶ ἔστεκεν ὡς ῥόδον εὐοσμον· ὅθεν ὁ Βασιλεὺς εἶπε
 νὰ τὸν λύσουν, καὶ νὰ τὸν φέρουν πλησίον, καὶ λέγει του
 διὰ πρόφασιν· ὁ Βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν μὲ ἔκαμε καὶ σὲ
 ὕβρισα, ἀλλὰ μὴ κακίσῃς, καὶ εἰς ὅσα σὲ ἐρωτήσω δὸς μοι
 ἀπόκρισιν· καὶ εἶπέ μοι πόσων χρόνων εἶσαι, καὶ τοῦ εἶ-
 πεν, ὅτι ἦτον ριγ'. χρόνων· λέγει τον ὁ Βασιλεὺς· ἐπειδὴ
 τόσους χρόνους ἔζησας, πῶς δὲν ἔχεις τόσην γνῶσιν, νὰ
 γνωρίσῃς τοὺς ἀθανάτους θεοὺς, ἀλλὰ προσκυνεῖς τὸν Χρι-
 στὸν, ὡς ἄγνωστος; Καὶ ὁ Ἅγιος, ἐπειδὴ πολλοὺς χρόνους
 ἔζησα, ἐγνώρισα τὴν ἀλήθειαν, καὶ προσκυνῶ τὸν ὄντως
 Θεὸν τὸν παντοδύναμον καὶ οἰκτίρμονα· ἐσύ καὶ νεκρὸν
 ἠμπορεῖς νὰ ἀναστήσῃς ὡς ἤκουσα, λέγει ὁ Βασιλεὺς· καὶ
 ὁ Ἅγιος, αὐτὸ μόνον ὁ Δεσπότης Χριστὸς δύναται νὰ τὸ
 κάμῃ, καὶ ὄχι ἄνθρωπος· τότε προσέταξεν ὁ Σεβῆρος, καὶ
 ἤλθεν ἐκεῖ εἰς τὸ μέσον ἓνας δαιμονιζόμενος, ὅς τις ἦτον
 ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν, καὶ μισόκαλον λς'. χρόνους βασανιζόμε-
 νος, καὶ πλησίον τοῦ ἁγίου παραγενόμενος, ἐφώναζεν ὁ δαί-
 μων, ὥσπερ δεινῶς ὀδυνόμενος, καὶ ὑπὸ πυρὸς φλογιζόμε-
 νος· δέομαί σου δοῦλε τοῦ Χριστοῦ, μή με πρὸς καιροῦ βα-
 σανίσῃς, ἀλλ' εἶπέ λόγον, καὶ ἐξέρχομαι, καὶ ἂν ὀρίξῃς θέ-
 λω εἰπῇ καὶ τὸν τρόπον, καὶ τὴν αἰτίαν ὅπου εἰσῆλθον εἰς
 τοῦτον τὸν ἄνθρωπον· καὶ ὁ Ἅγιος, εἶπέ πνεῦμα ἀνάσταρ-
 τον· τότε εἶπον τὸ δαιμόνιον· οὗτος ἔκλεψε τὰ πράγματα
 τοῦ γειτόνου του, καὶ τὸν κληρονόμον αὐτοῦ ἐφόνευσεν·
 ὅθεν εὐρίσκωντάς τον εἰς τοιαύτην ἀνομίαν ἀσχολούμενον,
 εἰσῆλθον εἰς αὐτόν, καὶ τὸν βασανίζω τώρα χρόνους ἑξ
 καὶ τριάκοντα· τότε τὸν ἐπετίμησεν ὁ Ἅγιος καὶ εὐγῆκεν.
 Ο' δὲ Βασιλεὺς ἐθαύμασε λέγων· Μεγάλος εἶναι ὁ Θεὸς τῶν
 Χριστιανῶν κατὰ ἀλήθειαν. Καὶ μεθ' ἡμέρας τρεῖς ἀπέ-
 θανεν ἓνας νέος· καὶ λέγει ὁ Βασιλεὺς πρὸς τὸν Ἅγιον·
 ἀνάστησον τὸν νεκρὸν τοῦτον, εἰάν δύνασαι· καὶ ποιήσας
 προσευχὴν ὥραν πολλήν, ἀνέστη· ὅθεν πολλοὶ ἀπὸ τὸν
 ὄχλον ἐπίστευσαν, ὁ δὲ ἑπαρχος Κρίσπος εἶπε τῷ Βασιλεῖ·

Θανάτωσον τοῦτον τὸν ἄνθρωπον, ὅτι μὲ μαντείας κάμνει
 τοιαῦτα τερατουργήματα· εὐθὺς οὖν ὁ Σεβῆρος ἐμεταγνώ-
 μησε, καὶ λέγει τῷ μάρτυρι. Θῦσον τοῖς θεοῖς Χαράλαμπε
 νὰ φύγῃς τὰ κολαστήρια. Λέγει τον ὁ Ἅγιος· ὅσον μὲ κολά-
 σεις χειρότερα, τόσον μάλλον ἡ ψυχὴ μου εὐφραίνεται·
 τότε ὀργισθεῖς ὁ Βασιλεὺς, ἐπρόσταξε νὰ δειροῦν μὲ λίθους
 τὰς σιαγόνας του, καὶ μὲ λαμπάδας νὰ καύσουν τὸ πρόσω-
 πον αὐτοῦ, καὶ τὰ γένηται· τὸ δὲ πῦρ ἐπήδησε καὶ ἔκαυσε
 τοὺς περιεστῶτας ὑπηρέτας· καὶ θαυμάζων εἰς ταῦτα ὁ
 Βασιλεὺς, ἡρώτα τοὺς ἄρχοντας· τίς εἶναι ὁ Χριστὸς ὅπου
 κάμνει τοιαῦτα τερατουργήματα; Λέγει τον ὁ Κρίσπος ὅπου
 ἦτον ἑπαρχος· ἀπὸ πορνείαν ἐγεννήθη ἐν μιᾷς γυναικὸς
 Μαρίας ὀνόματι. Ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἀπεκρίνατο· μὴ βλασ-
 φημᾷς ἑπαρχε, ὅτι ἐσύ δὲν ἰξεύρεις τοιαῦτα μυστήρια· τό-
 τε ὁ Βασιλεὺς ἐθυμώθη ὑπέρμετρα, καὶ ὠρμησε νὰ πολε-
 μήσῃ τὸν οὐρανὸν ὁ ἀνόητος, καὶ ρίπτωντας σαῖτας εἰς τὸν
 αἶρα, ἐδόθησε· κατὰβα Χριστέ εἰς τὴν γῆν νὰ πολεμήσω-
 μεν· εἰ δὲ, ἐγὼ ἀναβαίνω νὰ σὲ εὕρω νὰ χαλάσω τὸ στε-
 ρέωμά, νὰ σθύσω τὸν ἥλιον· τότε γίνεται σεισμὸς, καὶ φό-
 βος μέγας καὶ ἀγανάκτησις, ὅτι ὁ Κύριος ὠργίσθη, ὁ οὐ-
 ρανὸς ὡς δένδρον ἐσειέτο, καὶ αἱ ἄνω δυνάμεις δυνατῶς
 ἐσαλεύθησαν, καὶ ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ μεγάλαι ἠκούον-
 το· καὶ εὐθὺς ἐκρεμάσθησαν εἰς τὸν αἶρα ὁ, τε Βασιλεὺς,
 καὶ Κρίσπος ὁ ἑπαρχος· καὶ ἐφώναζεν ὁ Βασιλεὺς πρὸς τὸν
 Ἅγιον· Κύριέ μου Χαράλαμπε δικαίως ἔπαθον, δεήθητι
 Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου νὰ μὲ λυτρώσῃ ἀπὸ τὴν παιδευσιν,
 καὶ νὰ γράψω τὸ ὄνομά του εἰς ὅλας τὰς πόλεις νὰ τὸν
 δοξάζουσι. Τότε ἤλθεν ἐκεῖ καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως
 Γαλήνη ὀνόματι, καὶ λέγει του· πίστευσον εἰς τὸν Κύριον,
 νὰ σὲ λυτρώσῃ ἀπὸ τὰ δεινὰ ὡς οἰκτίρμων καὶ πανάγα-
 θος, ὅτι αὐτὸς ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ μόνος Θεὸς ἀδιάδοχος· τότε
 προσεκύνησε τὸν Ἅγιον λέγουσα· παρακάλεσον τὸν Κύριον
 νὰ λυτρώσῃ ἀπὸ τὰς ὀδύνας τὸν πατέρα μου, καὶ εἰ μὲν
 πιστεύσῃ, ἤδη καλῶς, εἶδὲ καὶ σὲ κάμνει μετὰ θάνατον

τέλειον· προσευξαμένου λοιπόν τοῦ ἁγίου, ἔπαυσε τοῦ Θεοῦ ἡ ἀγανάκτησις, καὶ κατέβησαν εἰς τὴν γῆν ὁ Βασιλεὺς μετὰ τὸν ἑπαρχον· καὶ ἀπελθόντες εἰς τὸ παλάτιον, ἔκαμαν τρεῖς ἡμέρας συλλογιζόμενοι τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν ἀγανάκτησιν· ἡ δὲ θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως εἶδεν ὄραμα, καὶ τὸ ἀνέφερε πρὸς τὸν Ἅγιον, οὕτω λέγουσα· ἐφάνη μοι πῶς εὐρέθην εἰς ἓνα περιθόλι ὠραιότατον μετὰ δένδρα εὐωδέστατα, καὶ βρύσιν εὐμορφον, καὶ ἦσαν πλησίον ὁ Πατήρ μου μετὰ τὸν ἑπαρχον· ὁ δὲ φύλαξ τοῦ Παραδείσου ἐδίωξεν αὐτοὺς μετὰ πυρίνην ῥάβδον, καὶ ἐμένα ἐσύκωσε, καὶ μετ' ἐβαλε μετὰ τιμῆς, καὶ λέγει μοι· ἐσένα ἐδόξη ἡ κατοικία αὐτῇ καὶ τοῖς ὁμοίοις σου, καὶ συνευφραίνεσθε πάντοτε· αὐτὰ εἶδον, καὶ παρακαλῶ σε διδάσκαλε καὶ μοῦ εἴπῃς τὴν ἐξηγήσιν· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· τὸ περιθόλι ὅπου εἶδες, εἶναι τῶν δικαίων ὁ Παράδεισος, καὶ σὲ ἔβαλε μέσα ὁ Δεσπότης Χριστὸς, διατὶ τὸν ἐπίστευσας· τὸν δὲ πατέρα σου καὶ τὸν ἑπαρχον ἐδίωξε, διατὶ μέλλουν καὶ ἀποστατήσουν, καὶ μᾶς κακόποιήσουν οἱ ἀχάριστοι· οὕτως εἶπε· καὶ μετὰ ἡμέρας τριάκοντα, ἐπροσκάλεσεν ὁ Βασιλεὺς τὸν Ἅγιον, καὶ λέγει του· θυσιάσον εἰς τοὺς Θεοὺς καὶ κάμῃς τὸν λόγον μου, καὶ καὶ τιμήσῃς τοῦ λόγου σου· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· τὰ λόγια σου εἶναι πικρά καὶ ἀσύνητα, καὶ δὲν πρέπει καὶ σοῦ ὑποταχθῶ ὡς δοῦλος Θεοῦ καὶ ὑπήκοος· ὀργισθεῖς οὖν ὁ Βασιλεὺς, ἐπρόσταξε καὶ τοῦ ἔβαλον χαλινάρι εἰς τὸ στόμα, ὥσπερ καὶ ἦτον ζῶον ἄλογον, καὶ τὸν ἐπόμπευον εἰς ὅλην τὴν πόλιν μετὰ πολλὴν καταφρόνησιν· ὁ δὲ Ἅγιος ἤρχετο λέγων· Δέσποτα Κύριε ὅπου ἐπλάσας τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἐτίμησας κατὰ τὴν εἰκόνα σου καὶ ὁμοιώσιν, ἐπίβλεψον εἰς τὴν μανίαν ταύτην καὶ ἀπειλαίς τοῦ τυράννου, ὅτι ταῦτα πάσχω διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ Ἅγιον· ἡ δὲ Γαλήνη ἐσυμβούλευε ὥραν πολλὴν τὸν πατέρα της καὶ ἀπέχη ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν ταύτην, καὶ καὶ πιστεύσῃ εἰς αὐτὸν τὸν Θεὸν ὅπου ὠμολόγησε διὰ καὶ μὴ κολασθῇ αἰώνια· ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἀσύνητος οὐδὲν ὠφελήθη, ἀλλὰ μάλλον εἰς τὸ χεῖρον ἐτράπη,

καὶ τὴν ἐπρόσταξε καὶ θυσιάσῃ τὰ εἰδωλα· αὐτὴ δὲ ἡ πάνσοφος διὰ καὶ τὸν ἐμπαίξῃ, τοῦ ἔταξε καὶ τὰ προσκυνήσῃ, καὶ ἀπελθοῦσα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς καὶ Ἀπόλλωνος εἶπεν εἰς τοὺς Ἱερεῖς, δεήθητε τοὺς Θεοὺς καὶ δεχθῶσι τὴν προσευχήν μου, ὅπου τοὺς ὕβρισαν· οἱ δὲ ἐβόησαν· ὁ μέγας Θεὸς Ζεὺς, καὶ ὁ κραταῖος Ἀπόλλων, οἱ ποιηταὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, συγχωρήσατε τὴν Δέσποιναν Γαλήνην διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Πατρὸς της· ἡ δὲ μακαρία ἐδράξε τὸν Δία λέγουσα· εἴαν εἶσαι Θεός, πῶς δὲν γνωρίζεις τὴν γνώμην μου, καὶ τὸν ἔρριψε κάτω, καὶ ἐσυντρίφθη· τότε ἄρπασε καὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ λέγει του· ἔλα κάτω, καμπούρη, σαπρόγηρε, τῶν ἀνθρώπων ἡ ἀπώλεια· καὶ ἐγκρεμίσασα αὐτὸν καὶ ἄλλα λδ'· εἰδωλα, ἀπῆλθον οἱ Ἱερεῖς εἰς τὸν Βασιλέα λέγοντες· τῶρα μέλλει καὶ χαθῇ ὁ κόσμος καὶ καὶ σβύσῃ ὁ ἥλιος, ὅτι οἱ θεοὶ μας διερράγησαν, καὶ ἀπέθανον, ὅτι ἡ θυγάτηρ σου τοὺς ἐγκρέμμισε· λέγει τους ὁ Σεβῆρος· εὐρήτε πενήντα μαστόρους καὶ τοὺς ἀποκαταστήσουν τὴν νύκτα, καὶ τοὺς στήσουν εἰς τὸν τόπον τους, καὶ μὴ μᾶς γελοῦν οἱ Γαλιλαῖοι, πῶς οἱ θεοὶ μας ἐσυντρίφθησαν· καὶ οὕτως ἐποίησαν· καὶ τὸ πρῶτον εἶπαι τῆς Γαλήνης, ἔλθ' ἐπὶ Δέσποινα καὶ ἰδοὺς πῶς οἱ θεοὶ ἀνεστάθησαν· ἡ δὲ ἀπελθοῦσα καὶ ἰδοῦσα τὴν ἀναχώνευσιν, ἐγνώρισε τὴν πονηρίαν καὶ λέγει· ὥς μὴ ἀμελήσω καὶ συντρίψω νεωτέρους Θεοὺς· καὶ εἶπε ταῦτα πρὸς τὰ ξόανα· ἀπὸ νεκρῶν ἀναστάντες, ὡς νεκροὶ πάλιν καταποντίσθητε· ταῦτα εἰποῦσα ἐγκρεμίσθησαν ἅπαντα.

Ταῦτα πάλιν ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς ἐθυμώθη, καὶ λέγει πρὸς τὴν Γαλήνην· τί ἔκαμες μιαιλωτάτη; ἡ δὲ ἀπεκρίνατο· ἐπεὶ δὲ εἴστε ἀνόνητοι, καὶ τοὺς νομίζετε Θεοὺς, τοὺς ἐγκρέμμισα· καὶ εἴαν ἔχῃς καὶ ἄλλους, καὶ τοὺς κάμω τὰ ὅμοια, διὰ καὶ γνωρίζετε τὴν πλάνην σας, καὶ μὴ ἐλπίζετε εἰς αὐτοὺς, ὅπου δὲν δύνανται καὶ ὠφελήσουν τοὺς εἰς αὐτοὺς πιστεύοντας, μήτε τοὺς μισοῦντας αὐτοὺς, καὶ φονεύσωσι· τότε θυμωθεὶς ὁ Τύραννος, ἐπρόσταξε διὰ ὕβριν τοῦ

μάρτυρος να τὸν παραδώσουν μιᾶς χήρας γυναικὸς να τὸν φυλάξῃ εἰς τὸν οἶκόν της· καὶ καθὼς ὑπῆγεν ὁ Ἅγιος, ἀκουμπήσας εἰς ἕνα στύλον ξηρόν, ἐβλάστησεν (ὡς τοῦ θανάτου) ἐκεῖνος ὁ στύλος, καὶ ἔκαμε τόσους κλάδους, ὅπου ὅλον τὸν οἶκον ἐσκέπασεν· ἡ δὲ γυνὴ ἰδοῦσα τοιοῦτον παρὰδοξον, προσεκύνησε τὸν Ἅγιον λέγουσα· ὕπαγε ἀπὸ τοῦ σπῆτι μου Κύριε, ὅτι δὲν εἶμαι ἀξία να εἶσαι πλησίον μου· ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· μὴ φοβοῦ γύναι, ἀλλὰ πιστεῦε εἰς τὸν Κύριον, ὅς τις εἶναι Θεὸς αἰνετός καὶ εὐσπλαγχνος· τῇ ἐπαύριον ἰδόντες τῆς γυναικὸς οἱ γείτονες τοιοῦτον δένδρον μεγάλον εἰς τὸ δωμάτιον μετ' ἀνδρὶ καὶ καρπὸν, ἐθαύμασαν, καὶ εἰσελθόντες εἰς τὸν οἶκον, εὗρον τὸν Ἅγιον διδάσκοντα, καὶ τὸν ἡρώτων, εἰν αὐτὸς ἦτον ὁ Χριστὸς· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· δοῦλος εἶμαι τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, καὶ μετὰ τὴν χάριν αὐτοῦ ποιῶ τὰ θαυμάσια· τότε ἡ γυνὴ εἶπε πρὸς αὐτοὺς τὴν ὑπόθεσιν, ἐγκωμιάζουσα τὸν Ἅγιον, καὶ πάντες τὸν ἐπροσκύνησαν, καὶ πιστεύσαντες εἰς τὸν Χριστὸν ἐβαπτίσθησαν· καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀνῆγγεῖλαν τινὲς τοῦ Βασιλέως αὐτὸ τὸ τεράστιον, καὶ θαυμάζοντες ὅλοι, εἶπεν ὁ ἑπαρχος· πρόσταξαι Βασιλεῦ να τὸν ἀποκεφαλίσουν, να μὴ καμῇ καὶ ἄλλα τέρατα, να πιστεύσουν εἰς τὸν Χριστὸν περισσότεροι· ὁ δὲν ἔδωκε κατ' αὐτοῦ τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν· τὴν ὁποίαν λαβὼν ὁ Ἅγιος ὑπήγαγεν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης ψάλλον τὸ, Ἐλεον, καὶ κρίσιν ἄσομαί σοι Κύριε· καὶ φθίσας ἐκεῖ, καὶ ὑψώσας πρὸς οὐρανὸν τὰς χεῖρας καὶ ὄμματα, οὕτως ἠύξατο· εὐχαριστῶ σοι Κύριε ὁ Θεός μου πάντοτε, ὅτι ἐλεήμων ὑπάρχεις καὶ φιλόανθρωπος· ἐσύ παντοδύναμε ἐπάταξας τὸν ἐχθρόν μας Διάβολον· καὶ πατάξας τὸν Ἄδην, ἐλύτρωσας ἀπὸ τὸν θάνατον τὸ ἀνθρώπινον γένος· μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου· ταῦτα προσευχομένου τοῦ μάρτυρος, οἱ οὐρανοὶ ἠνεώχθησαν, καὶ ἦλθε πρὸς αὐτὸν μετὰ πλῆθους Ἀγγέλων ὁ Κύριος, καὶ λέγει του· ἐλθέ προσφιλέστατε, καὶ ἡγαπημένε μου Χαράλαμπε, ὅπου διὰ τὸ ὄνομά μου

τοσοῦτον ἐκακοπάνησας· ζήτησόν μοι εἴ τινα χάριν θέλεις, να σοῦ ἐπακουσῶ δοῦλέ μου· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· καὶ τοῦτο μέγαλον μου χάρισμα εἶναι, ὅπου ἤξιωσεν να ἰδῶ τὴν φοβεράν δόξαν τῆς παρουσίας σου· πλὴν ἐπειδὴ ἡ ἀγαθότης σου με προστάσσει να σοῦ ζητήσω αἵτησιν, παρακαλῶ τὴν Βασιλείαν σου να μοῦ κάμῃς ταύτην τὴν χάριν· εἰς ὅποιον τρόπον εὑρεθῇ κομμάτι ἀπὸ τοῦ λείψανόν μου, καὶ εἰς ὁποίαν χώραν με θέλουν ἐορτάζει, να μὴ γένη ποσῶς πείνα, οὔτε πανοῦκλα να θανατώῃ τοὺς ἀνθρώπους ἄωρα· οὔτε πονηρὸς ἀνθρώπος να βλάβῃ τοὺς καρπούς, ἀλλὰ να εἶναι εἰρήνη σταθιερὰ, ψυχῶν σωτηρία, καὶ σωμάτων ἰασις, πληθὺς σίτου, οἴνου καὶ ἐλαίου, καὶ τετράποδα, καὶ ἄλλα χρειαζόμενα· καὶ ὅς τις ἔχει τὸ μαρτύριόν μου, καὶ μνημονεύει με, να μὴ φοβήσῃ τὸ βόδι του, μήτε ἄλλο τετράποδον, μήτε ἡ ψυχὴ του να λάβῃ τινὰ κακὸν πώποτε· ἐπειδὴ σάρκα καὶ αἷμά εἰσι ποίημα τῶν ἀχράντων χειρῶν σου· καὶ συγχώρησον τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος, καὶ φυλάττε ὑγιῇ τὰ βόδια τους να γεωργοῦσι τὴν γῆν, να ἀπολαμβάνουν τοὺς καρπούς ἀφθονα, να σὲ δοξάζουσι· λέγει τον ὁ Κύριος· να γένη τὸ θέλημά σου δοῦλέ μου· καὶ τότε ὁ μὲν Κύριος ἀνῆλθεν εἰς οὐρανοὺς, ὁ δὲ Ἅγιος παρέδωκε τὴν ψυχὴν ἐν εἰρήνῃ χωρὶς να τὸν κόψῃ ὁ δήμιος· ἡ δὲ μακαρία Γαλήνη ἐνταφίασεν εἰς χρυσὸν σεντοῦνι τὸ Ἅγιον λείψανόν του με πολῦτιμα μύρα καὶ ἀρώματα.

Τὸ ὅποιον πανσεβάσμιον καὶ Ἅγιον λείψανον τοῦ ἁγίου τούτου, διεμοιράσθη πανταχοῦ εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς χάριν εὐλαθείας, ἀλεξητήριον τῶν δεινῶν, καὶ ἰατρεῖον ἄριστον πάσης νόσου, καὶ ἀσθενείας· ἡ δὲ ἀγιωτάτη καὶ πάντιμος αὐτοῦ Κάρα εὑρίσκεται τὴν σήμερον εἰς τὴν ἀγιωτάτην ἐπισκοπὴν τῶν Σταγῶν, εἰς τὸ σεβάσμιον καὶ Ἱερὸν Μοναστήριον, τὸ τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Πρωτομάρτυρος καὶ Ἀρχιδιακόνου Στεφάνου, ὅπου εἶναι εἰς τὰ Μετέωρα, καὶ κατ' ἐκείστην τελεῖ πάμπολλα, καὶ

παράδοξα θαύματα· ἰατρῆν νόσους πολυειδεῖς τῶν μετὰ πίστεως καὶ πόθου προσιόντων· ἐξαίρετως δὲ φυλάττει ἀμολύντους καὶ ἀνεπηρεάστους ἀπὸ τὴν λοιμικὴν νόσον, ἥγουν ἀπὸ τὴν πανοῦκλαν, ἐκείνους ὅπου μὲ πόθον καὶ πίστιν ἀδίστακτον φέρουν ταύτην τὴν ἀγίαν Κάραν εἰς τὰς πόλεις καὶ χώρας των, καὶ εἰς τὰ ὁσπῆτιά τους, καὶ μὲ εὐλάβειαν τὴν κατασπάζονται κάμνοντες πρῶτον ἀγιασμόν· καὶ οὕτω τῇ τοῦ Θεοῦ βοηθείᾳ, καὶ τῇ χάριτι τοῦ Μεγαλομάρτυρος διαφυλάττονται ὑγιεῖς καὶ ἀπείρακτοι ἀπὸ τὴν τοιαύτην ἀσθενείαν. Οὕτω δοξάζει, καὶ τιμᾷ ὁ Θεὸς ἐκείνους ὅπου κηρύττουν παρρησίᾳ τὸ Ἅγιόν του ὄνομα ἐνώπιον Βασιλέων καὶ Τυράννων ἀπίστων, καὶ χύνουν τὸ αἷμά τους διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ Υἱοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ εἰς τοῦτον τὸν κόσμον τοὺς δοξάζει καὶ τοὺς μεγαλύνει, καὶ δίδει τὴν χάριν του εἰς τὰ Ἅγιά τους λείψανα, διὰ τὰ κάμνουν παράδοξα θαύματα· καὶ εἰς τὸν ἄλλον νοερὸν κόσμον τοὺς συναριθμεῖ μὲ τοὺς ἄλλους Ἀγγέλους, τοὺς κάμνει συγκληρονόμους τῆς Βασιλείας του, διὰ τὰ χαίρουσιν αἰωνίως εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Πατριάρχου Ἀβραάμ, εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς, ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ χορῷ τῶν πρωτοτόκων, ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν· ἧς γένοιτο πάντα ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν εὐδοκίᾳ καὶ χάριτι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὡς πρέπει δοῦναι, τιμῇ, καὶ προσκύνησις, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας. Ἀμήν.

Ὡδὴ Ζ'. Οἱ παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Προσομιλῶν ταῖς βασάνοις, καὶ τῷ περὶ λιπαινόμενος, ἀθλοφόρε Χριστοῦ, ὡς χρυσοῦ εὐροϊζότερος γέγονας, καὶ ἱερὸν ἀνάθημα, ἀληθῶς ἐχρημάτισας.

Τῶν προσευχῶν σου τῇ δρόσῳ, παρανομούμενων ἢ κάμινος, κατεσθέσθῃ σοφῇ, καὶ ἐρρύσθῃς μελωδῶν τῷ ποιήσαντι, εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν.

Τῇ παρατάσει τῶν ἄθλων, δένδρον ἐφάνης ὑψίκομον, συσκιάζον πιστοὺς, ἐκ φλογώδους ἀμαρτίας κραυγάζοντας· εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Η τὴν χαρὰν δεξαμένη, ἐν τῇ πανάγῳ νηδυῖ σου ἀγνή, εὐφροσύνης τὴν καρδίαν μου πλήρωσον, τὸ κατηφές διώκουσα τῶν παιδῶν, Ἀειπάρθενε.

Ἄλλος. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Ανυμνοῦμέν σε βοῶντες, χαίροις ἐνδοξε, μάρτυς ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ· τὴν θείαν Κάραν σου γὰρ, ἡμῖν σὺ δεδώρησαι ὡς κρήνην βρύουσαν, πλοῦτον ἄσυχον, τὸν τὰς ψυχὰς εὐφραίνοντα, τῶν πιστῶς σε δοξαζόντων.

Μεγαλύνομεν τοὺς ἄθλους σου, θεσπέσιε μεγαλομάρτυς Χριστοῦ, καὶ τοὺς ἀγῶνας τοὺς σοὺς· εἰδώλων σεβάσματα γὰρ καταβέβληκας, καὶ κατήργησας, τὴν τῶν δαιμόνων ἐπαρσιν, παναοίδιμε γενναίως.

Ως φωστήρ ἀειλαμπέστατος ἀνέτειλεν, ἡμῖν ἡ Κάρὰ σε, τῆς πλάνης τῆς ζοφερᾶς, κινδύνων καὶ θλίψεων ἡμᾶς ἐξαίρουσα, νοσημάτων τε τῶν ὀλεθρίων ῥύεται, καὶ δωρεῖται τὴν ὑγίαν.

Θεοτοκίον.

Ανατέταλκεν ὁ μέγας, καὶ ἀνέσπερος Ἥλιος πᾶσι βροτοῖς, ἐκ τῆς νηδύος τῆς σῆς, καὶ πάντας ἐφώτισε φωτὶ τῆς γνώσεως, τοὺς κραυγάζοντας, εὐλογημένος πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ὡδὴ Η'. Ἐκ φλογὸς τῆς ὁσίους.

Ταῖς ῥοαῖς τῶν αἱμάτων ἐπισταζόμενος, τῶν στιγμάτων τῷ κάλλει ὠραϊζόμενος, τῷ νικητικῷ, εὐπρεπῶς διαδήματι, κεκαλλωπισμένος, Θεῷ παρέστης μάρτυς.

Τῶν βασάνων τὰ πλήθη οὐ κατεκάλυψαν, τὴν ἀνδρείαν σου μάρτυς καὶ γενναιότητα, ἡ τῶν διωκτῶν, οὐκ ἡμαύρωσεν ἑνστάσις, σοῦ τὴν λαμπροτάτην, θεόφρον καρτερίαν.

Γερεὺς τε καὶ μάρτυς ἀκαταγώνιστος, στρατιώτης γενναῖος, καὶ στύλος ἀσειστος, ἔρεισμα πιστῶν, ἀσεβείας ἀντίπαλος, ὄντως ἀνεδείχθης θεόφρον ἀνιλοφόρε.

Θεοτοκίον.

Ο τὰ πάντα ποιήσας θείῳ βουλήματι, βουλευθεὶς ἐν γαστρί σου ὥκησεν ἄχραντε, ρεύσαντας ἡμᾶς, ἀναπλάσαι βουλόμενος, ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Μέγας ἀρωγὸς τῶν Ὁρθοδόξων, καὶ ρύστης ἐκ τῶν κινδύνων ἀναδέδειξαι, πάνσοφε Χαράλαμπε· ρύεσαι γὰρ πάντοτε, πάντας τοὺς προστρέχοντας, τῇ σεπτῇ Κάρᾳ σου, καὶ λύσιν τῶν κακῶν αἰτουμένους, καὶ ὑπερυψοῦντας Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εστῆς ἐν σταδίῳ τοῦ Σεβήρου, στερέμνιος οἷά περ ἀδάμας τις, στύλος τ' ἀπερίτρεπτος, ἐνδοξε Χαράλαμπε, καὶ τὸν Χριστὸν ἐκήρυξας θεὸν καὶ ἄνθρωπον, καὶ ὅλων οὐχ ὑπέκλινας μάκαρ, ταῖς τῶν παλαμναίων θωπείαις θυμοδόροις.

Λῦσον τὰς σειράς μου τῶν πταισμάτων, ὑμνοῦντος τὴν Κάραν σου Χαράλαμπε, τὴν αἰὲ πηγάζουσάν, νόματα ἰάσεων, ἀμπλακημάτων ἄφεςιν ἐμοὶ δωρούμενος, δεινῆς τε ἀπολύτρωσιν νόσου, σὲ ὑμνολογοῦντι εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ρόδον ἐν ἀκάνθαις εὐρηκώς σε, καὶ ἄνθις ἐν ταῖς κοιλάσι τὸ πανεύοσμον, κρῖνόν τε πανάσπilon, Δέσποινα θεόνυμφε, ὃ σὸς Νυμφίος ἄνωθεν ἐν σοὶ ἐσκήνωσε, καὶ κόσμον εὐωδίασε πάντα, σὲ ὑπερυψοῦντα εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταθασία. Παῖδες εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Ἦδη θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον.

Οὐ πῦρ, οὐ ξίφος, ἀλλ' οὐδὲ θάνατος, οὐ διωγμός, οὐ θλίψις, ἢ λιμός, οὐδὲ κίνδυνος, ἢ βασάνων παντοίων

ἐπίνοια, ἴσχυσε τῆς ἀγάπης ὄντως χωρίσαι σε, τοῦ πεποιηκότος, ἀνιλητὰ ἀξιοθαύμαστε.

Εσμοῖς ὀνύχων τοὺς τῆς νεκρώσεως, ἀποβαλὼν χιτῶνας ταῖς στολαῖς ταῖς ἐξ αἵματος, σεαυτὸν ἀνιλοφόρε ἐκόσμησας· ὅθεν σὺν παρρήσίᾳ, μάρτυς ἀήττητε, πάντων τῷ Δεσπότη καὶ θεῷ χαίρων παρίστασαι.

Χαρᾶς καὶ πλήρης θείας λαμπρότητος, παρεκτικὴ ἡ μνήμη σου τῷ κόσμῳ ἀνέτειλε, τῶν παθῶν τὸν χειμῶνα διώκουσα, πάντας φωταγωγοῦσα· ἦν ἐορτάζοντες, σχοίημεν πταισμάτων ἱλασμόν ταῖς ἱεσίσαις σου.

Θεοτοκίον.

Παθῶν κλυδώνιον συνταράσσει με, καὶ τῶν κακῶν βυθίζει τρικυμία πανάμωμε, κυβερνήτην Χριστὸν ἡ κησάσα· χεῖρά μοι βοηθείας, ἔκτεινον σῶσόν με, μόνη προστασία τῶν πιστῶν μακαριζόντων σε.

Ἄλλος. Ἄπας γηγενής.

Απαντὲς πιστοὶ, τῇ Κάρᾳ προσέλθωμεν τοῦ σεπτοῦ μάρτυρος, πάντων ὁ δεσπότης γὰρ, μεγίστην χάριν ταύτῃ παρέσχετο· ὅθεν ἐλαύνει δαίμονας, παύει νοσήματα, καὶ δωρεῖται πᾶσι τοῖς προσψαύουσιν, εὐεξίαν καὶ ῥῶσιν καὶ ἐλεός.

Γῆ καὶ οὐρανός, ἐξίστανται σήμερον ἐπὶ τὰ θαύματα, τοῦ μεγαλομάρτυρος· δαιμόνων στίφη γὰρ ἐκδιώκονται, καὶ τοῖς νοσοῦσι δέδοται ῥῶσις τοῦ σώματος, καὶ λοιμώδης νόσος καταπαύεται, τῇ προσψαύσει τῆς Κάρας σου ἐνδοξε.

Στῶμεν εὐλαβῶς, ἐν οἷῳ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ προσκυνήσωμεν, Κάραν τὴν σεβασμίον, τὴν ὄντως θείαν καὶ ἀξιέπαινον, τὴν φοινιχθεῖσαν αἵματι τοῦ θείου μάρτυρος, καὶ τελοῦσαν θαύματα παραδόξα, ὡς στεφθεῖσαν χειρὶ παντοκράτορος.

Θεοτοκίον.

Υμνους παρ' ἡμῶν, προσδέχου θεόνυμφε θεοχαρίτωτε. Μητερ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τὴν σὴν χάριν ἀντιδεδώ-

ρησαι, τοῖς εὐλαβῶς σε μέλπουσιν ἡμῖν τοῖς δούλοις σου· τὸν Χριστὸν δὲ, ὃν ἀρρήτως τέτοκας, ἡμῖν ἴλεων Κόρη ἀπέργασαι.

Καταβασία. Ἄπας γηγενής.

Ἐξαποστειλᾶριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ενθὺς πυρσευόμενος, τῷ πόθῳ τοῦ παντάνακτος, τὸν ὑπερήφανον ὄφιν, ἀνδρείως μάκαρ καθεῖλες, καὶ Τύραννον ἀπάνθρωπον, Σεβήρον τὸν παράφρονα, ἡλεῖξας ὡς Χαράλαμπες, καὶ μισθὸν ἐκομίσω, παρὰ τοῦ πάντων Δεσπότη.

Θεοτοκίον.

Μαρία καταφύγιον, Χριστιανῶν τὸ καύχημα, φύλαττε, σκέπε σὺς δούλους, ἐκ πάσης βλάβης ἀτρώτους, κινδύνων τ' ἐξελῶ ἡμᾶς, τοὺς πόθῳ εὐφημοῦντάς σε, καὶ πάσης περιστάσεως, ταῖς σαῖς πρεσβείαις χρωμένη, πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν σου.

Ἐν τοῖς Αἰνοῖς. Πᾶσα πνοή. Ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχ. προσόμοια γ'. δευτεροῦντες τὸ α'. Ἦχος Α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμαίων.

Οἱ τῆς Ἑλλάδος νῦν παῖδες δεῦτε συνδράμετε, καὶ τὴν τιμίαν Κάραν κατασπάσασθε πάντες, τοῦ Θεοῦ Χαράλαμπους τὴν τὸν Χριστὸν, ἐν σταδίῳ κηρύξασάν, καὶ ἀπελέγξασαν πλάνην τῶν δυσσεβῶν, καὶ τὸν κτίστην μεγαλύνασαν.

Τοῖς οὐρανίοις Ἀγγέλοις νῦν συνηρίδμησαι, καὶ παρεξῶς Τριάδι, τῇ ἁγίᾳ Τρισμάκαρ, αὐτὴν καδικετεύεις ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει τιμώντων σου, τὴν πανσεβάζμιον Κάραν, καὶ τῶν δεινῶν, αἰτουμένων ἀπολύτρωσιν.

Λαμπροφανής καὶ πανένδοξος ἀνατέταλκεν, ἐν τῇ Ἑλλάδι πάσῃ, ἡ πανέορτος μνήμη, τοῦ Θεοῦ Χαράλαμπους· διό περ λαμπρῶς ἐορτάζει κατέχουσα, τὴν πανσεβάζμιον Κάραν, τὴν τὸν Χριστὸν, ὡς Θεάνθρωπον κηρύξασαν.

Δόξα. Ἦχος Πλ. Α'.

Ωσπερ ἀλάβαστρον πλήρες, ἡ τιμία σου Κάρα Θεσπέσιε προχέει, οἷόν τι μύρον πολύτιμον τὰ ἰάματα, τοὺς τε

πιστοὺς εὐωδιάζει θαυμασίως, καὶ τοὺς μετὰ πίστεως αὐτῇ προσιόντας τῶν δεινῶν ἀπαλλάττεται· τὴν δυσώδη τε πλάνην καὶ νόσους παντοίας, καὶ τὴν πανώλη λοιμικὴν καταπαύουσα, εὐρυστείαν δωρεῖται πᾶσι, καὶ εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Δίδονται δὲ καὶ Ἅγιον Ἐλαίον τοῖς ἀδελφοῖς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος.

Ὡδὴ γ'. καὶ ε'.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον, Ἦχος Βαρύς.

Εὐφρανθήσεται δίκαιος.

Στίχ. Εἰσάκουσον ὁ Θεὸς τῆς φωνῆς μου.

Πρὸς Τιμόθεον Β'. Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος Δ'.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος, ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Τ Ε Λ Ο Σ.